

[L. Rasmussen.]

enige om, er, at hvis der indføres Landsforbud, vil Antallet af Drukkenskabsanholdelser stige betydeligt. Lad os derfor blive fri for at høre om, at der er saa mange Drukkenskabsanholdelser.

Endelig prøver man paa — men jeg forstaaer meget vel, at den højtærede Ordfører for Forslagsstillerne er for klog til at gøre det — at stille Præsidentvalget i Amerika op som Bevis for, at man der er tilfreds med Forbudet. Det tror jeg, man skal vogte sig for, thi et saadant Standpunkt vil faa Konsekvenser. Hvis det var rigtigt, kunde jeg sige, at i Fredericiakredsen, den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, hvor der ved sidste Valg blev afgivet 13 000 Stemmer, stemte kun ca. 60 for Forbud, Resten imod. Forbudsspørgsmaalet var nemlig fremme under Vælgermøderne; paa 3—4 Møder kom man og spurgte Kandidaterne, hvad de mente om Forbud paa Grundlag af almindeligt Flertal, og 5 af de 6 Kandidater svarede, at de ikke kunde gaa med til Forbud; selv den Kandidat, som var Formand for en Afholdsforening, erklærede, at paa Grundlag af et almindeligt Flertal turde han ikke gennemføre Forbud. Kun den kommunistiske Kandidat sagde, at han vilde være med til Forbud, og han fik 60 Stemmer ved Afstemningen — ergo er der i Fredericiakredsen kun afgivet 60 Stemmer for Forbud, hvis man gaar ud fra, at Præsidentvalget i Amerika skal betyde noget i den Henseende.

Altsaa, lad os stryge Talen om det kommunale Selvstyre, om Drukkenskabsanholdelserne og om Præsidentvalget i Amerika, og lad os drøfte Lovforslaget lidenskabsløst, det tror jeg, alle Parter staaer sig ved. Det vilde være klogt af Forbudstilhængerne at holde de Ting ude af Debatten.

I øvrigt skal jeg sige, at det, der har karakteriseret Forslagsstillerne her i Mod-sætning til de Talere, vi møder ude i Landet, har været et Maadehold i Udtalelserne. Man har i høj Grad været forsigtig med at udmale sig Følgen af dette Lovforslags Vedtagelse — et Landsforbud var noget, der laa langt ude i Fremtiden. En Mand, der ellers er Optimist i stor Stil, naar det drejer sig om disse Emner, nemlig Redaktør Larsen-Ledet, har i et Interview erklæret — for nu passer *det* lige i Øjeblikket —, at han virkelig ikke troede, der for Tiden var et Flertal i Danmark for Forbud, og derfor sagde han: Vedtag ganske rolig Lovforslaget, der er ingen Fare!

Men det, der er en Kendsgerning, er,

at hvis dette Lovforslag vedtages af den danske Rigsdag inden 1. April, kan vi til Oktober have liggende paa Tingets Bord en Tilkendegivelse fra et Flertal af Vælgere om, at de ønsker Forbud, og det kan vi, fordi Forholdet er det, at medens Forbudstilhængerne ganske sikkert møder op ved en saadan Folkeafstemning, er jeg ikke sikker paa, at Modstanderne vil deltage lige saa stærkt i Afstemningen. Derfor vilde vi kunne risikere, at der til Oktober forelaa et Krav om Landsforbud. Derfor kan det ikke nytte med al den maadeholdne Tale og al denne Skyden det hele ud, man maa vide, at dette Lovforslag, skønt maadeholdent motiveret, er radikalt i allerhøjeste Grad. Og netop fordi jeg anser det for farligt, kan jeg ikke være med til det.

Den ærede Ordfører for det radikale Venstre, det ærede Medlem Hr. Ferdinand Nielsen, sagde til Indledning, at det radikale Venstre er parat til at gaa ind i et sagligt Arbejde for Fremme af Ædrueligheden. Han kunde rolig uden at udsætte sig for Modsigelse fra nogen Side have sagt, at *alle* Partier i den danske Rigsdag er rede til at gaa ind i et sagligt Arbejde for Fremme af Ædrueligheden; det er ikke noget, der særlig kendetegner det radikale Venstre, det gælder alle Partier, ikke mindst Socialdemokratiet, og derfor skal man ikke paa den Maade tage Særstilling for et enkelt Partis Vedkommende. Der er ingen Tvivl om, at der indenfor mit Parti er den samme Interesse for Ædruelighedens Fremme, som der er indenfor det radikale Venstre, og jeg tror, jeg kan sige det samme om andre Partier.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen, sagde til mig, at Kravet om Forbud var rejst allerede i 1887 indenfor Afholdsforeningerne. Jeg vidste ikke Aarsallet, men hvad jeg vidste var, at man havde det paa Programmet som Endemaal. Men det ærede Medlem kan ikke undgaa at vide, at naar man den Gang traf Afholdstalere, var det meget sjældent, at Ordet Forbud blev nævnt i Agitationen, og talte man om det, var det i den Forbindelse, at naar den Dag kom, da Afholdsforeningerne havde vundet saa stærkt et Indpas i den danske Befolkning, at en Folkevillie bar Kravet frem, saa skulde vi have Forbud.

Den Dag, man vedtog at rejse Raadhustaaer-net, vedtog man ogsaa, hvordan det Spir skulde se ud; men man begyndte med at grave Grunden og tænkte ikke paa Anskaffelsen af Spiret med det samme. Paa samme Maade er det klart, at Afholds-